Acest document reprezintă un instrument de documentare, iar instituțiile nu își asumă responsabilitatea pentru conținutul său.

►**B**

DIRECTIVA CONSILIULUI

din 26 iunie 1990

privind controalele veterinare și zootehnice aplicabile în schimburile intracomunitare cu anumite animale vii și produse în vederea realizării pieței interne

(90/425/CEE)

(JO L 224, 18.8.1990, p. 29)

Astfel cum a fost modificată prin:

		Jurnalul Oficial		
		NR.	Pagina	Data
►**M1**	Directiva 90/539/CEE Consiliului din 15 octombrie 1990	L 303	6	31.10.1990
►**M2**	Council Directive 90/667/EEC of 27 November 1990 (*)	L 363	51	27.12.1990
►**M3**	Council Directive 90/675/EEC of 10 December 1990 (*)	L 373	1	31.12.1990
►**M4**	Directiva 91/68/CEE Consiliului din 28 ianuarie 1991	L 46	19	19.2.1991
►**M5**	Directiva 91/174/CEE Consiliului din 25 martie 1991	L 85	37	5.4.1991
►**M6**	Directiva 91/496/CEE Consiliului din 15 iulie 1991	L 268	56	24.9.1991
►**M7**	Directiva 91/628/CEE Consiliului din 19 noiembrie 1991	L 340	17	11.12.1991
►**M8**	Directiva 92/60/CEE a Consiliului din 30 iunie 1992	L 268	75	14.9.1992
►**M9**	Directiva 92/65/CEE a Consiliului din 13 iulie 1992	L 268	54	14.9.1992
►**M10**	Directiva 92/118/CEE a Consiliului din 17 decembrie 1992	L 62	49	15.3.1993
►**M11**	Directiva 2002/33/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 octombrie 2002	L 315	14	19.11.2002

(*) Acest act nu a fost publicat niciodată în limba română.

▼B

DIRECTIVA CONSILIULUI

din 26 iunie 1990

privind controalele veterinare și zootehnice aplicabile în schimburile intracomunitare cu anumite animale vii și produse în vederea realizării pieței interne

(90/425/CEE)

CONSILIUL COMUNITĂȚILOR EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Economice Europene, în special articolul 43,

având în vedere propunerea Comisiei ([1]),

având în vedere avizul Parlamentului European ([2]),

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social ([3]),

întrucât Comunitatea trebuie să adopte măsuri menite să instituie piața internă în mod progresiv pe o perioadă de timp care expiră la 31 decembrie 1992;

întrucât funcționarea armonioasă a organizărilor comune ale pieței pentru animale și produsele de origine animală implică dispariția obstacolelor veterinare și zootehnice din calea dezvoltării schimburilor intracomunitare cu animalele și produsele în cauză; întrucât, în această privință, libera circulație a animalelor și produselor agricole este o trăsătură fundamentală a organizărilor comune ale pieței și trebuie să permită dezvoltarea rațională a producției agricole, precum și folosirea optimă a factorilor de producție;

întrucât, în domeniul veterinar, se utilizează în prezent frontierele pentru efectuarea controalelor menite să protejeze sănătatea publică și sănătatea animală;

întrucât obiectivul final este limitarea controalelor sanitare veterinare la locul expedierii; întrucât atingerea acestui obiectiv implică armonizarea cerințelor de bază referitoare la protejarea sănătății animale;

întrucât, în vederea realizării pieței interne, până la atingerea acestui obiectiv, este necesar să se pună accentul pe controalele care urmează a fi efectuate la locul expedierii și pe organizarea celor care ar putea fi efectuate la locul de destinație; întrucât această soluție atrage după sine renunțarea la posibilitatea de a efectua controalele sanitare veterinare la frontierele interne ale Comunității și întrucât, în acest context, se justifică menținerea unui certificat de sănătate sau a unui document de identificare, în conformitate cu normele comunitare;

întrucât această soluție implică creșterea încrederii în controalele sanitar-veterinare efectuate de către statul expeditor, în special prin crearea unui sistem rapid de schimb de informații; întrucât statul membru expeditor trebuie să asigure faptul că aceste controale sanitar-veterinare se desfășoară în mod corespunzător;

întrucât în statul membru de destinație se pot efectua controale sanitar-veterinare prin sondaj la locul de destinație; întrucât, cu toate acestea, în cazul unei prezumții grave de nereguli, controlul sanitar-veterinar poate avea loc în timp ce animalele și produsele respective se află în tranzit și întrucât este posibil să se mențină posibilitatea de plasare în carantină în domeniile nearmonizate;

întrucât este important să se prevadă luarea de măsuri în cazul în care controlul sanitarveterinar pune în evidență faptul că transportul în cauză prezintă nereguli;

([1]) JO C 225, 31.8.1988, p. 4.
([2]) JO C 326, 19.12.1988, p. 28.
([3]) JO C 56, 6.3.1989, p. 20.

▼B

întrucât este necesar să se prevadă o procedură de soluționare a litigiilor care pot apărea în legătură cu transporturile provenite de la o exploatație, un centru sau o organizație;

întrucât este important să se prevadă un regim de salvgardare; întrucât, în acest domeniu, în special din rațiuni de eficacitate, responsabilitatea trebuie să revină în primul rând statului membru de expediție; întrucât Comisia trebuie să aibă posibilitatea de a acționa cu rapiditate, în special prin vizite la fața locului și prin adoptarea măsurilor corespunzătoare situației;

întrucât, pentru a fi eficiente, normele prevăzute de prezenta directivă ar trebui să vizeze toate animalele și produsele care fac obiectul cerințelor sanitar-veterinare în cadrul schimburilor intracomunitare;

întrucât, cu toate acestea, având în vedere stadiul actual al armonizării și până la adoptarea de norme comunitare, animalele și produsele care nu fac obiectul normelor armonizate ar trebui să îndeplinească cerințele statului de destinație, cu condiția ca acestea din urmă să fie în conformitate cu articolul 36 din tratat;

întrucât este necesar să se aplice controalelor zootehnice normele menționate mai sus;

întrucât este necesară adaptarea dispozițiilor directivelor existente la noile norme stabilite de prezenta directivă;

întrucât este necesară reexaminarea acestor norme înainte de sfârșitul anului 1993;

întrucât este necesar să i se încredințeze Comisiei sarcina de a adopta măsurile de aplicare a prezentei directive; întrucât, în acest scop, este necesar să se prevadă proceduri de instituire a unei cooperări strânse și eficiente între Comisie și statele membre în cadrul Comitetului permanent veterinar,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Statele membre asigură faptul că respectivele controale sanitar-veterinare care urmează a fi efectuate în cazul animalelor vii și al produselor reglementate de directivele enumerate în anexa A la prezenta directivă sau în cazul celor prevăzute la articolul 21 primul alineat și care sunt destinate schimburilor nu se mai efectuează la frontiere, fără a aduce atingere articolului 7, ci se efectuează în conformitate cu prezenta directivă.

Statele membre asigură, de asemenea, faptul că verificarea documentelor zootehnice face obiectul normelor de control prevăzute de prezenta directivă.

▼M7

Nu sunt afectate de prezenta directivă controalele efectuate în cadrul misiunilor executate în mod nediscriminatoriu de către autoritățile responsabile cu aplicarea generală a legilor într-un stat membru.

▼M8

Prezenta directivă nu se aplică pentru controalele sanitar-veterinare efectuate în cazul circulației, fără caracter comercial, între state membre, a animalelor de companie însoțite de o persoană fizică ce răspunde de animale pe durata deplasării.

▼B

Articolul 2

În sensul prezentei directive, se înțelege prin:

(1) „control sanitar-veterinar”: orice control fizic și/sau orice formalitate administrativă care se referă la animalele sau la produsele menționate la articolul 1 și care sunt destinate protejării, în mod direct sau indirect, a sănătății publice sau animale;

▼B

(2) „control zootehnic”: orice control fizic și/sau orice formalitate administrativă care se referă la animalele reglementate de directivele menționate în anexa II la prezenta directivă și care sunt destinate, în mod direct sau indirect, ameliorării raselor;

(3) „schimburi”: schimburi între statele membre în sensul articolului 9 alineatul (2) din tratat;

(4) „exploatație”: unitatea agricolă sau grajdul unui comerciant, în sensul normelor naționale în vigoare, situate pe teritoriul unui stat membru și în care animale descrise în anexele A și B, cu excepția ecvideelor, sunt deținute sau crescute în mod obișnuit, precum și exploatația astfel cum este definită la articolul 2 litera (a) din Directiva 90/426/CEE a Consiliului din 26 iunie 1990 privind condițiile de inspecție veterinară care reglementează circulația și importul de ecvidee din țări terțe ([1]);

(5) „centru sau organism”: orice întreprindere care produce, depozitează, tratează sau manipulează produsele prevăzute la articolul 1;

(6) „autoritate competentă”: autoritatea centrală a unui stat membru, cu competențe în efectuarea de controale sanitar-veterinare sau zootehnice sau orice autoritate căreia i s-au delegat astfel de competențe;

(7) „medic veterinar oficial”: medicul veterinar desemnat de autoritatea competentă.

CAPITOLUL I

Controale la locul de origine

Articolul 3

(1) Statele membre asigură faptul că numai animalele și produsele prevăzute la articolul 1 care îndeplinesc următoarele condiții pot face obiectul schimburilor:

(a) animalele și produsele prevăzute în anexa A trebuie să respecte cerințele directivelor pertinente din anexa menționată, iar animalele și produsele prevăzute în anexa B trebuie să respecte normele de sănătate animală ale statului membru de destinație;

(b) animalele și produsele trebuie să provină de la o exploatație, un centru sau o organizație care face obiectul controalelor sanitare veterinare oficiale periodice, în conformitate cu alineatul (3);

(c) acestea trebuie, pe de o parte, să fie identificate în conformitate cu cerințele normelor comunitare și, pe de altă parte, să fie înregistrate în așa fel încât să se poată identifica exploatația, centrul sau organismul de origine sau de tranzit; sistemele naționale de identificare sau de înregistrare trebuie notificate Comisiei în termen de trei luni de la data notificării prezentei directive.

Înainte de 1 ianuarie 1993, statele membre trebuie să ia măsurile corespunzătoare pentru a garanta faptul că sistemele de identificare și de înregistrare aplicabile în schimburile intracomunitare sunt extinse la deplasarea animalelor pe teritoriul lor;

(d) în cursul transportului, acestea trebuie să fie însoțite de certificate de sănătate și/sau orice alte documente prevăzute de directivele menționate în anexa A, iar în privința altor animale și produse, de normele statului membru de destinație.

Certificatele sau documentele respective, eliberate de medicul veterinar oficial responsabil cu exploatația, centrul sau organismul de origine sau, în cazul documentelor impuse de legislația zootehnică prevăzută în secțiunea II din anexa A, de către autoritatea competentă, trebuie să însoțească animalul, animalele și produsele până la destinatar (destinatari);

([1]) JO L 224, 18.8.1990, p. 42.

▼B

(e) animalele receptive sau produsele de animale receptive nu trebuie să fie originare:

(i) de la exploatații, centre sau organisme, din zone sau regiuni care fac obiectul restricțiilor stabilite în conformitate cu normele comunitare, în cazul în care sunt aplicabile animalelor sau produselor de la animalele în cauză, din cauza suspectării, apariției sau existenței uneia dintre bolile prevăzute în anexa C sau ca urmare a aplicării unor măsuri de salvgardare;

(ii) de la o exploatație, un centru, un organism, dintr-o zonă sau dintr-o regiune care face obiectul unor restricții oficiale din cauza suspectării, apariției sau existenței unor boli altele decât cele prevăzute în anexa C sau ca urmare a aplicării unor măsuri de salvgardare;

(iii) în cazul în care acestea sunt destinate exploatațiilor, centrelor sau organismelor situate în statele membre care au obținut garanțiile în conformitate cu articolul 9 din Directiva 64/432/CEE sau cu alte norme comunitare echivalente care au fost sau vor fi adoptate sau într-un stat recunoscut de legislația comunitară în vigoare ca fiind indemn de boală pe tot teritoriul sau într-o parte a teritoriului său, de la o exploatație care nu oferă garanțiile impuse de statul membru respectiv pentru alte boli decât cele prevăzute în anexa C;

(iv) în cazul în care sunt destinate unui stat membru sau unei părți din teritoriul unui stat membru care a beneficiat de garanțiile suplimentare în conformitate cu articolul 9 din Directiva 64/432/CEE sau cu alte norme comunitare echivalente care au fost sau vor fi adoptate, de la o exploatație, de la un centru sau de la un organism și, dacă este cazul, dintr-o parte a teritoriului care nu oferă garanțiile suplimentare prevăzute.

Autoritatea competentă a țării de origine asigură faptul că, înainte de eliberarea certificatului sau a documentului de însoțire, exploatațiile, centrele sau organismele sunt în conformitate cu cerințele prevăzute la prezentul punct;

(f) în cazul în care operațiunea de transport cuprinde mai multe locuri de destinație, animalele sau produsele trebuie grupate într-un număr de loturi de transport egal cu numărul locurilor de destinație. Fiecare lot de transport trebuie să fie însoțit de certificatele și/sau documentele menționate la litera (d);

(g) în cazul în care animalele sau produsele reglementate de directivele menționate în anexa A și care respectă normele comunitare sunt destinate exportului către o țară terță prin teritoriul altui stat membru, operațiunea de transport trebuie-cu excepția unei urgențe autorizate de autoritatea competentă în scopul asigurării bunăstării animalelor - să rămână sub supraveghere vamală până în momentul ieșirii de pe teritoriul Comunității, în conformitate cu normele care urmează a fi elaborate de către Comisie, hotărând în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 18 sau, dacă este cazul, la articolul 19.

De asemenea, în cazul animalelor sau produselor care nu respectă normele comunitare sau al animalelor sau produselor prevăzute în anexa B, tranzitul poate avea loc numai dacă a fost autorizat în mod expres de către autoritatea competentă a statului membru de tranzit.

(2) Statele membre asigură și faptul că:

— animalele și produsele prevăzute la articolul 1, care ar trebui eliminate în cadrul unui program național de eradicare a bolilor neprevăzute în anexa C, nu se expediază spre teritoriul unui alt stat membru;

— animalele și produsele prevăzute în anexa A sau animalele și produsele prevăzute în anexa B se expediază spre teritoriul unui stat membru numai dacă nu pot fi comercializate pe propriul teritoriu din motive de sănătate publică sau sănătate animală justificate de articolul 36 din tratat.

▼B

(3) Fără a aduce atingere sarcinilor de control atribuite medicului veterinar oficial prin normele comunitare, autoritatea competentă efectuează controale în exploatațiile, pe piețele și în centrele de recoltare autorizate, în centre sau organisme, pentru a se asigura că animalele sau produsele destinate schimburilor respectă cerințele comunitare și că, în special, îndeplinesc condițiile prevăzute la alineatul (1) literele (c) și (d) cu privire la identificare.

În cazul în care există temeiuri de a suspecta neîndeplinirea cerințelor comunitare, autoritatea compententă efectuează verificările necesare și, în cazul în care suspiciunea respectivă se confirmă, ia măsurile corespunzătoare, care pot merge până la punerea sub sechestru a exploatației, centrului sau organismului în cauză.

(4) În conformitate cu procedura prevăzută la articolul 18, sau, după caz, la articolul 19, Comisia poate adopta normele de aplicare a prezentului articol, în special pentru a lua în considerare speciile în cauză.

Articolul 4

(1) Statul membru de expediție ia măsurile necesare pentru a asigura faptul că:

(a) deținătorii de animale și de produse prevăzute la articolul 1 respectă cerințele sanitare și zootehnice naționale sau comunitare, prevăzute de prezenta directivă în toate stadiile producției și comercializării;

(b) animalele și produsele prevăzute în anexa A se verifică cel puțin la fel de atent, din punct de vedere sanitar-veterinar, ca în cazul în care ar fi destinate pieței naționale, cu excepția unei derogări specifice prevăzute de normele comunitare;

(c) animalele se transportă în mijloace de transport corespunzătoare, care îndeplinesc normele de igienă.

(2) Autoritatea competentă a statului membru de origine care a eliberat certificatul sau documentul care însoțește animalele sau produsele comunică, la data la care acestea au fost eliberate și prin intermediul unui sistem computerizat prevăzut la articolul 20, autorității centrale competente a statului membru de destinație și autorității competente de la locul de destinație datele care urmează a fi precizate de către Comisie, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 18.

(3) Statele membre de expediție iau măsurile corespunzătoare pentru a sancționa orice încălcare de către o persoană fizică sau juridică a legislației sanitar-veterinare sau zootehnice, în cazul în care se constată că au fost încălcate normele comunitare, în special în cazul în care se constată că certificatele, documentele sau mărcile de identificare nu corespund statutului animalelor sau celui al exploatațiilor de origine sau caracteristicilor reale ale produselor.

CAPITOLUL II

Controale la destinație

Articolul 5

(1) Statele membre de destinație pun în aplicare următoarele măsuri de control:

(a) autoritatea competentă poate stabili, la locurile de destinație ale animalelor și produselor, prin intermediul controalelor sanitar-veterinare nediscriminatorii prin sondaj, că au fost îndeplinite cerințele de la articolul 3; cu aceeași ocazie, aceasta poate preleva probe.

De asemenea, controalele pot fi efectuate și în timpul transportării animalelor și produselor pe teritoriul său, în cazul în care autoritatea competentă a statului membru de tranzit sau a statului membru de

▼B

destinație deține informații care conduc la suspectarea existenței unei încălcări;

(b) de asemenea, în cazul în care animalele prevăzute la articolul 1 și originare dintr-un alt stat sunt destinate:

(i) unei piețe sau unui centru de recoltare autorizate astfel cum se definește în normele comunitare, operatorul este răspunzător de admiterea animalelor care nu îndeplinesc cerințele de la articolul 3 alineatul (1).

Autoritatea competentă trebuie să verifice prin controale nediscriminatorii ale certificatelor și documentelor de însoțire că animalele îndeplinesc cerințele menționate;

(ii) unui abator plasat sub supravegherea unui medic veterinar oficial, acesta din urmă trebuie să asigure, în special pe baza certificatului sau a documentului de însoțire, că sunt sacrificate numai animalele care îndeplinesc cerințele de la articolul 3 alineatul (1).

Operatorul abatorului răspunde de sacrificarea animalelor care nu îndeplinesc cerințele de la articolul 3 alineatul (1) literele (c) și (d);

(iii) unui comerciant înregistrat care fracționează loturile de transport sau oricărei unități care nu face obiectul unui control permanent, comerciantul sau unitatea respectivă se consideră de către autoritatea competentă ca fiind destinatarul animalelor și, în acest caz, se aplică condițiile stabilite la al doilea paragraf;

(iv) exploatațiilor, unui centru sau unui organism, inclusiv, în cazul în care lotul de transport este parțial descărcat în timpul transportului, fiecare animal sau grup de animale trebuie să fie însoțit, în conformitate cu articolul 3 alineatul (1), de exemplarul în original al certificatului de sănătate sau al documentului de însoțire, până când ajunge la destinatarul menționat.

Destinatarii prevăzuți la primul paragraf punctele (iii) și (iv) au obligația, înainte de fracționarea lotului de transport sau de comercializarea ulterioară a acestuia, să verifice prezența mărcilor de identificare, a certificatelor sau documentelor prevăzute la articolul 3 alineatul (1) literele (c) și (d) și să semnaleze autorității competente orice omisiune sau anomalie și, în acest ultim caz, să izoleze animalele respective până la luarea unei decizii în privința acestora de către autoritatea competentă.

Garanțiile care trebuie furnizate de către destinatarii prevăzuți la primul paragraf punctele (iii) și (iv) se stabilesc în cadrul unei convenții care urmează să fie semnată cu autoritatea competentă în momentul înregistrării prealabile prevăzute la articolul 12. Autoritatea competentă verifică, prin controale prin sondaj, respectarea garanțiilor.

Dispozițiile prezentului punct se aplică *mutatis mutandis* destinatarilor produselor prevăzute la articolul 1.

(2) Toți destinatarii care apar pe certificatul sau documentul prevăzute la articolul 3 alineatul (1) litera (d):

(a) au obligația, la cererea autorității competente a statului membru de destinație și în măsura necesară, să efectueze controalele prevăzute la alineatul (1), să comunice anticipat sosirea animalelor și produselor provenind din alt stat membru și, în special, natura lotului de transport și data anticipată a sosirii.

Cu toate acestea, termenul de notificare nu trebuie, ca regulă generală, să depășească o zi; totuși, în împrejurări excepționale, statele membre pot solicita notificarea cu două zile înainte.

Această notificare nu este necesară în cazul cailor înregistrați care au un document de identificare prevăzut de Directiva 90/427/CEE;

(b) păstrează pe o perioadă de cel puțin șase luni, care va fi precizată de autoritatea competentă, certificatele de sănătate sau documentele

▼B

prevăzute la articolul 3 pentru a fi prezentate, la cerere, autorității competente.

(3) Normele metodologice de punere în aplicare a prezentului articol se adoptă în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 18 și, dacă este cazul, la articolul 19.

Articolul 6

(1) În ipoteza în care normele comunitare sau normele naționale, în domeniile care nu au fost încă armonizate și cu respectarea normelor generale ale tratatului, impun ca animalele vii să fie plasate în carantină, aceasta se va face, de obicei, la exploatația de destinație.

(2) Se poate folosi o stație de carantină, în cazul în care acest lucru se justifică din punct de vedere sanitar-veterinar. Această stație va fi considerată locul de destinație al lotului de transport. Statele membre vizate notifică Comisiei motivele aflate la baza luării acestei măsuri.

(3) Obligațiile referitoare la carantină și amplasarea acesteia se specifică în condițiile sanitar-veterinare prevăzute la articolul 21 al doilea paragaf.

▼M6

Articolul 7

(1) Statele membre se asigură că, în cazul în care controalele efectuate în locurile unde pot fi introduse pe teritoriile menționate în anexa I la Directiva 90/675/CEE animale sau produse menționate la articolul 1 și care provin dintr-o țară terță, cum ar fi porturile, aeroporturile și punctele de control la frontiera cu țările terțe, se iau următoarele măsuri:

(a) trebuie să se verifice certificatele sau documentele care însoțesc animalele sau produsele;

(b) animalele și produsele comunitare se supun normelor de control prevăzute la articolul 5;

(c) produsele din țările terțe se supun normelor prevăzute de Directiva 90/675/CEE;

(d) animalele din țările terțe se supun normelor prevăzute de Directiva 91/496/CEE.

(2) Cu toate acestea, începând cu ►M8 1 iulie 1992 ◄ și prin derogare de la alineatul (1), toate animalele sau produsele transportate cu mijloace de transport care leagă, în mod regulat și direct, două puncte geografice din Comunitate se supun normelor de control prevăzute la articolul 5.

▼B

Articolul 8

(1) În cazul în care, în timpul unui control la locul de destinație al unui lot de transport sau în timpul transportului, autoritățile competente ale unui stat membru constată:

(a) prezența agenților patogeni ai unei boli prevăzute de Directiva 82/894/CEE ([1]), astfel cum a fost modificată ultima dată prin Decizia 90/134/CEE a Comisiei ([2]), o zoonoză, o boală sau orice altă cauză care ar putea constitui un pericol grav pentru animale și oameni sau că produsele provin dintr-o regiune contaminată cu o boală epizootică, dispun ca animalul sau lotul de animale respectiv să fie plasat în carantină la cea mai apropiată stație de carantină sau să fie sacrificat și/sau distrus.

Costurile aferente măsurilor prevăzute la primul paragraf sunt suportate de către expeditorul transportului sau de către reprezen-

([1]) JO L 378, 31.12.1982, p. 58.
([2]) JO L 76, 22.3.1990, p. 23.

▼B

tantul acestuia, sau de persoana responsabilă cu produsele sau animalele respective.

Autoritățile competente ale statului membru de destinație notifică imediat în scris, prin mijloacele cele mai adecvate, autorităților competente din celelalte state membre și Comisiei, constatările făcute, deciziile luate și motivele acestor decizii.

Se pot aplica măsurile de salvgardare prevăzute la articolul 10.

De asemenea, la cererea unui stat membru și în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 17, pentru a rezolva situațiile neprevăzute de normele comunitare, Comisia poate adopta orice măsură necesară ajungerii la o abordare comună a statelor membre;

(b) faptul că, fără a aduce atingere literei (a), animalele sau produsele nu îndeplinesc condițiile stabilite de directivele comunitare, sau, în cazul în care statul membru obține garanțiile în conformitate cu articolul 9 din Directiva 64/432/CEE sau cu norme comunitare echivalente care au fost sau vor fi adoptate, de normele naționale de sănătate animală, pot oferi expeditorului sau reprezentantului acestuia, în cazul în care condițiile de sănătate publică sau animală permit acest lucru, următoarele opțiuni:

— în cazul prezenței reziduurilor, menținerea animalelor și produselor sub supraveghere până în momentul în care se confirmă respectarea normelor comunitare și, în cazul în care acestea nu sunt respectate, aplicarea măsurilor prevăzute de legislația comunitară;

— sacrificarea animalelor sau distrugerea produselor;

— reexpedierea animalului sau lotului de transport, cu aprobarea autorității compentente a statului membru expeditor și cu notificarea prealabilă a statului (statelor) membru (membre) de tranzit.

Cu toate acestea, în cazul în care se constată că certificatele sau documentele conțin nereguli, proprietarului sau reprezentantului acestuia trebuie să i se acorde o perioadă de grație înainte de a se recurge la această ultimă posibilitate.

(2) În conformitate cu procedura prevăzută la articolul 18, Comisia întocmește o listă cu bolile prevăzute la alineatul (1) și normele de aplicare a prezentului articol.

Articolul 9

(1) În cazurile prevăzute la articolul 8, autoritatea competentă a statului membru de destinație contactează fără întârziere autoritățile competente ale statului membru de expediție. Acestea din urmă iau toate măsurile necesare și notifică autorității competente a primului stat membru caracterul controalelor întreprinse, deciziile luate și motivele care stau la baza acestora.

În cazul în care autoritatea competentă a statului membru de destinație se teme că aceste măsuri sunt necorespunzătoare, aceasta, împreună cu autoritatea competentă a statului membru de expediție, caută împreună căi și mijloace de rezolvare a situației, dacă este cazul, printr-o vizită la fața locului.

În cazul în care controalele prevăzute la articolul 8 pun în evidență nereguli repetate, autoritatea competentă a statului membru de destinație informează Comisia și autoritățile competente ale celorlalte state membre.

Comisia, la cererea autorității competente din statul membru de destinație sau din proprie inițiativă, și luând în considerare natura încălcărilor constatate, poate:

— să trimită, în colaborare cu autoritățile naționale competente, o misiune de inspecție la fața locului;

— să însărcineze un medic veterinar oficial, al cărui nume trebuie să figureze pe lista elaborată de Comisie la sugestia statelor membre și

▼B

care este acceptat de diversele părți în cauză, pentru a verifica faptele la fața locului;

— să ceară autorității competente să intensifice controalele la exploatația, centrul, organismul, piața sau centrul de recoltare autorizate sau în regiunea de origine.

Comisia informează statele membre cu privire la concluziile sale.

În așteptarea concluziilor Comisiei, statul membru de expediție trebuie, la cererea statului membru de destinație, să intensifice controalele asupra animalelor și produselor care provin din exploatația, centrul, organismul, piața sau centrul de recoltare autorizate sau regiunea în cauză și, dacă există motive serioase vizând sănătatea publică sau animală, să suspende eliberarea oricăror certificate sau documente de transport.

Statul membru de destinație poate, la rândul său, să intensifice controlul animalelor cu aceeași proveniență.

La cererea unuia dintre cele două state membre vizate și în cazul în care avizul expertului confirmă omisiunile, Comisia trebuie, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 17, să ia măsurile corespunzătoare, care pot merge până la autorizarea statelor membre de a interzice provizoriu introducerea pe teritoriul lor a acelor animale și produse provenind de la exploatația, centrul, organismul, piața sau centrul de recoltare autorizate sau din regiunea respectivă. Aceste măsuri trebuie să fie confirmate sau revizuite cât mai curând posibil în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 17.

(2) Cu excepția cazurilor prevăzute la al patrulea paragraf, nu sunt afectate de prezenta directivă căile de atac prevăzute de legislația în vigoare în statele membre împotriva deciziilor luate de autoritățile competente.

Deciziile luate de autoritatea competentă a statului de destinație și motivele acestei decizii se comunică expeditorului sau reprezentantului acestuia, precum și autorității compentente a statului membru de expediție.

În cazul în care expeditorul sau reprezentantul acestuia solicită acest lucru, deciziile motivate trebuie să îi fie comunicate în scris, cu indicarea căilor de atac oferite de legislația în vigoare în statul membru de destinație, precum și forma și termenele în care trebuie introduse aceste căi de atac.

Cu toate acestea, în cazul unui litigiu și dacă cele două părți sunt de acord, acestea pot, în termen de cel mult o lună, să aducă litigiul, pentru evaluare, în atenția unui expert al cărui nume figurează pe lista experților Comunității, listă care va fi întocmită de către Comisie; costul consultării expertului va fi suportat de către Comunitate.

Experții respectivi își emit avizul în termen de cel mult 72 de ore sau după primirea rezultatelor oricăror analize. Părțile respectă avizul expertului, cu respectarea legislației sanitar-veterinare comunitare.

(3) Costurile de returnare a lotului de transport, de staționare sau de punere sub sechestru a animalelor sau, dacă este cazul, de sacrificare sau distrugere a acestora sunt suportate de către expeditor, reprezentantul acestuia sau de către persoana responsabilă de animalele sau produsele respective.

(4) Normele de aplicare a prezentului articol se adoptă în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 18, sau, dacă este cazul, la articolul 19.

CAPITOLUL III

Dispoziții comune

Articolul 10

(1) Fiecare stat membru semnalează de îndată celorlalte state membre și Comisiei, pe lângă apariția pe teritoriul său a bolilor prevăzute de Directiva 82/894/CEE, apariția oricărei zoonoze, boli sau cauze care ar putea să constituie un pericol grav pentru animale sau sănătatea umană.

▼B

Statul membru de expediție pune de îndată în aplicare măsurile de combatere sau de prevenire prevăzute de normele comunitare, în special stabilirea zonelor de protecție prevăzute sau stabilește orice altă măsură pe care o consideră adecvată.

Statul membru de destinație sau tranzit, care, în decursul controlului prevăzut la articolul 5, a constatat existența uneia dintre bolile sau cauzele prevăzute la primul paragraf poate, dacă este necesar, să ia măsurile de prevenire prevăzute de normele comunitare, inclusiv plasarea animalelor în carantină.

Până la luarea măsurilor în conformitate cu alineatul (4), statul membru de destinație poate, dacă există rațiuni serioase privind protecția sănătății animale sau umane, să ia măsuri interimare de protecție în legătură cu exploatațiile, centrele sau organizațiile în cauză sau, în cazul unei epizootii, în legătură cu zona de protecție prevăzută de normele comunitare.

Măsurile luate de statele membre sunt comunicate Comisiei și celorlalte state membre fără întârziere.

(2) La cererea statului membru prevăzut la alineatul (1) primul paragraf sau la inițiativa Comisiei, unul sau mai mulți reprezentanți ai Comisiei se pot deplasa de îndată la fața locului pentru a examina, în colaborare cu autoritățile competente, măsurile care au fost luate și emit un aviz cu privire la măsurile respective.

(3) În cazul în care Comisia nu a fost informată în legătură cu măsurile adoptate sau dacă aceasta consideră respectivele măsuri insuficiente, aceasta poate, în colaborare cu statul membru în cauză și până la întrunirea Comitetului permanent veterinar, să ia măsuri interimare de protecție în ceea ce privește animalele sau produsele provenind dintr-o regiune afectată de o boală epizootică sau care provin dintr-o anumită exploatație, un anumit centru sau un anumit organism. Aceste măsuri sunt prezentate Comitetului permanent veterinar cât mai curând posibil în vederea confirmării, modificării sau anulării, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 17.

(4) În toate cazurile, Comisia examinează, în cel mai scurt termen, situația în cadrul Comitetului permanent veterinar. Comisia stabilește, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 17, măsurile necesare pentru animalele și produsele prevăzute la articolul 1 și, dacă situația impune acest lucru, pentru produsele derivate de la animalele respective. Comisia urmărește evoluția situației, și, prin aceeași procedură, modifică sau abrogă deciziile luate, în funcție de evoluția situației.

(5) Normele de aplicare a prezentului articol, în special, lista zoonozelor sau a cauzelor care ar putea reprezenta un pericol grav pentru sănătatea umană, se adoptă în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 18.

Articolul 11

Fiecare stat membru și Comisia desemnează serviciul sau serviciile sanitar-veterinare responsabile cu efectuarea de controale sanitar-veterinare și cu colaborarea cu serviciile de control ale celorlalte state membre.

Articolul 12

Statele membre se asigură că toți operatorii angrenați în schimburile intracomunitare cu animale și/sau produse prevăzute la articolul 1:

(a) au obligația, la cererea autorității competente, să se înregistreze în prealabil într-un registru oficial;

(b) țin un registru al livrărilor și, în cazul destinatarilor prevăzuți la articolul 5 alineatul (1) litera (b) punctul (iii), a destinației ulterioare a animalelor și produselor.

Registrul respectiv se păstrează pentru o perioadă de timp care va fi stabilită de autoritatea națională competentă, astfel încât să poată fi prezentat autorității competente la cererea acesteia.

▼B

Articolul 13

Statele membre se asigură, de asemenea, că agenții din cadrul serviciilor sanitar-veterinare proprii, dacă este cazul în colaborare cu agenții altor departamente abilitate în această privință, pot, în special:

— să efectueze inspecții ale exploatațiilor, instalațiilor, mijloacelor de transport și procedeelor utilizate pentru marcarea și identificarea animalelor;

— să verifice, în legătură cu produsele prevăzute în anexa A, dacă personalul respectă cerințele stabilite de textele prevăzute în anexa respectivă;

— să preleveze probe de la:

(i) animalele deținute în vederea vânzării, punerii în circulație sau transportului;

(ii) produsele deținute în vederea depozitării sau vânzării, punerii în circulație sau transportului,

— să examineze materialul documentar sau informatic util pentru controalele desfășurate ca urmare a măsurilor luate în temeiul prezentei directive.

Statele membre trebuie să solicite exploatațiilor, centrelor sau organismelor controlate colaborarea necesară pentru îndeplinirea sarcinilor menționate anterior.

Articolul 14

(1) Directiva 64/432/CEE ([1]), astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 89/662/CEE ([2]), se modifică după cum urmează:

(a) Articolul 6 se înlocuiește după cum urmează:

„Articolul 6

Animalele destinate sacrificării care au fost transportate la un abator, la sosirea în țara de destinație, fie direct, fie prin intermediul unei piețe sau a unui centru de recoltare autorizat, trebuie sacrificate acolo cât mai curând posibil, în conformitate cu cerințele de sănătate animală.

Animalele destinate sacrificării care, la sosirea în țara de destinație, au fost transportate pe o piață limitrofă unui abator ale cărei norme permit deplasarea tuturor animalelor, în special în faza post-piață, numai la un abator autorizat în acest scop de către autoritatea centrală competentă, trebuie sacrificate în acel abator în termen de cel mult cinci zile de la intrarea acestora pe piață.

Autoritatea competentă din țara de destinație poate, din motive de sănătate animală, să desemneze abatorul la care trebuie trimise animalele respective.”

(b) Articolul 7 alineatul (3) și articolul 8 alineatul (2) primul paragraf se elimină.

(c) Articolele 9 și 10 se înlocuiesc cu următoarele articole:

„Articolul 9

(1) Un stat membru care are un program național de combatere a uneia din bolile contagioase neprevăzute în anexa E pentru întregul său teritoriu sau o parte a acestuia poate prezenta acest program Comisiei, indicând în special:

([1]) JO 121, 29.7.1964, p. 2012/64.
([2]) JO L 395, 30.12.1989, p. 13.

▼B

— situația bolii pe teritoriul său;

— rațiunile instituirii programului, ținând seama de importanța bolii și avantajul cost/beneficii estimat;

— zona geografică în care va fi pus în aplicare programul;

— categoriile de statut care vor fi aplicate unităților și standardele care trebuie atinse în fiecare categorie, precum și procedurile de testare;

— procedurile de monitorizare a programului;

— acțiunea care va fi întreprinsă dacă o unitate își pierde statutul, indiferent de motive;

— măsurile care vor fi luate dacă rezultatele examinărilor efectuate în conformitate cu dispozițiile programului sunt pozitive.

(2) Comisia examinează programele comunicate de statele membre. Programele pot fi aprobate cu respectarea criteriilor menționate la alineatul (1) în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 12. În conformitate cu aceeași procedură, garanțiile suplimentare, cu caracter general sau limitat, care se pot solicita în cadrul comerțului intracomunitar, se definesc în același timp sau în termen de cel mult trei luni de la aprobarea programelor. Aceste garanții trebuie să fie cel mult echivalente cu garanțiile instituite de statul membru la nivel național.

(3) Programele prezentate de statul membru pot fi modificate sau completate în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 12. În conformitate cu aceeași procedură, pot fi aprobate modificările sau completările aduse programelor deja aprobate sau garanțiilor care au fost definite în conformitate cu alineatul (2).

Articolul 10

(1) În cazul în care un stat membru consideră că este, în totalitate sau parțial, indemn de una dintre bolile la care sunt sensibile bovinele și porcinele, acesta prezintă Comisiei justificările necesare, precizând, în special, următoarele:

— natura bolii și istoricul apariției sale pe teritoriul respectiv;

— rezultatele testării de supraveghere bazată pe analize serologice, microbiologice, patologice sau epidemiologice și pe faptul că boala trebuie declarată obligatoriu autorității competente;

— perioada de timp în care a fost efectuată supravegherea;

— dacă este cazul, perioada de timp în care vaccinarea împotriva bolii a fost interzisă și zona geografică vizată de această interdicție;

— normele privind verificarea absenței bolii.

(2) Comisia examinează justificările prezentate de statele membre. Garanțiile suplimentare, cu caracter general sau specific, care pot fi solicitate în schimburile intracomunitare pot fi definite în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 12. Aceste garanții trebuie să fie cel puțin echivalente cu garanțiile instituite de statele membre la nivel național. În cazul în care justificarea se transmite înainte de 1 iulie 1991, deciziile cu privire la garanțiile suplimentare se iau înainte de 1 ianuarie 1992.

(3) Statul membru în cauză comunică Comisiei orice modificare a documentelor justificative prevăzute la alineatul (1). Pe baza informațiilor comunicate, garanțiile definite în conformitate cu alineatul (2) pot fi modificate sau retrase în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 12.”

▼B

(2) Articolul 5 alineatul (2) paragrafele al doilea până la al cincilea și articolele 7 și 15 din Directiva 88/407/CEE ([1]) se elimină.

(3) Articolul 5 alineatul (2) paragrafele al doilea până la al patrulea și articolul 14 din Directiva 89/556/CEE ([2]) se elimină.

(4) La al cincilea rând din articolul 13 primul paragraf din Directiva 72/462/CEE ([3]), astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 89/227/CEE ([4]), „trei” se înlocuiește cu „cinci”.

Articolul 15

(1) În Directivele 64/432/CEE și 89/556/CEE se inserează următorul articol:

„Articolul 14

Normele prevăzute de Directiva 90/425/CEE a Consiliului din 26 iunie 1990 privind controalele veterinare și zootehnice aplicabile în schimburile intracomunitare cu anumite animale vii și produse în vederea realizării pieței interne (*) se aplică în special în ceea ce privește controalele efectuate la locul de origine, organizarea și urmările controalelor care vor fi fi efectuate de țara de destinație, precum și măsurile de salvgardare care vor fi puse în aplicare.

(*) JO L 224, 18.8.1990, p. 29.”

(2) În Directiva 88/407/CEE se inserează următorul articol:

„Articolul 15

Normele prevăzute de Directiva 90/425/CEE Consiliului din 26 iunie 1990 privind controalele veterinare și zootehnice aplicabile în schimburile intracomunitare cu anumite animale vii și produse în vederea realizării pieței interne (*) se aplică în special în ceea ce privește controalele efectuate la locul de origine, organizarea și urmările controalelor care vor fi fi efectuate de țara de destinație, precum și măsurile de salvgardare care vor fi puse în aplicare.

(*) JO L 224, 18.8.1990, p. 29.”

(3) Articolul 9 din Directiva 90/426/CEE se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 9

Normele prevăzute de Directiva 90/425/CEE a Consiliului din 26 iunie 1990 privind controalele veterinare și zootehnice aplicabile în schimburile intracomunitare cu anumite animale vii și produse în vederea realizării pieței interne (*) se aplică în special în ceea ce privește controalele efectuate la locul de origine, organizarea și urmările controalelor care vor fi fi efectuate de țara de destinație, precum și măsurile de salvgardare care vor fi puse în aplicare.

(*) JO L 224, 18.8.1990, p. 29.”

Articolul 16

Comisia poate, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 18, să modifice lista bolilor prevăzute în anexa C.

Articolul 17

În cazul în care se face trimitere la procedura prevăzută la prezentul articol, Comitetul permanent veterinar, constituit în temeiul Deciziei

([1]) JO L 134, 22.7.1988, p. 10.
([2]) JO L 302, 19.10.1989, p. 1.
([3]) JO L 302, 31.12.1972, p. 28.
([4]) JO L 93, 6.4.1989, p. 25.

▼B

68/361/CEE ([1]), hotărăşte în conformitate cu normele stabilite la articolul 17 din Directiva 89/662/CEE.

Articolul 18

În cazul în care se face trimitere la procedura definită la prezentul articol, Comitetul permanent veterinar hotărăşte în conformitate cu articolul 18 din Directiva 89/662/CEE.

Articolul 19

În cazul în care se face trimitere la procedura definită la prezentul articol, Comitetul permanent zootehnic, constituit în temeiul Deciziei 77/505/CEE ([2]), hotărăşte în conformitate cu normele stabilite la articolul 11 din Directiva 88/661/CEE ([3]).

CAPITOLUL IV

Dispoziţii finale şi tranzitorii

Articolul 20

(1) Comisia introduce, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 18, un sistem computerizat care face legătura între autorităţile sanitar-veterinare, în vederea, mai ales, a facilitării schimbului de informaţii între autorităţile competente din regiunile în care a fost eliberat un certificat de sănătate sau un document care însoţeşte animalele şi produsele de origine animală şi autorităţile competente din statul membru de destinaţie.

(2) Procedurile privind contribuţia financiară a Comunităţii, prevăzute la articolul 37 din Decizia 90/424/CEE şi necesare pentru realizarea programului, se adoptă în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 42 din decizia respectivă.

(3) În conformitate cu procedura prevăzută la articolul 18, Comisia adoptă normele de aplicare a prezentului articol, în special standardele adecvate pentru schimbul de date şi normele în materie de securitate a datelor schimbate.

Articolul 21

Până la ►M8 ———— ◄, schimburile cu animalele şi produsele prevăzute în anexa B, până la adoptarea normelor comunitare şi fără a aduce atingere menţinerii oricăror norme naţionale prevăzute pentru identificarea loturilor, fac obiectul normelor de control enunţate de prezenta directivă, în special al celor menţionate în a doua parte a tezei de la articolul 3 alineatul (1) litera (a).

▼M8

Statele membre informează Comisia şi celelalte state membre cu privire la condiţiile şi modalităţile aplicabile în comerţul cu animalele şi produsele menţionate de primul paragraf.

▼B

În conformitate cu procedura prevăzută la articolul 17, Comisia stabileşte măsurile necesare pentru computerizarea declaraţiilor privind condiţiile menţionate la al doilea paragraf.

Normele de control prevăzute pentru animalele şi produsele prevăzute în anexa A se extind la animalele şi produsele de origine animală care nu

([1]) JO L 255, 18.10.1968, p. 23.
([2]) JO L 206, 12.8.1977, p. 11.
([3]) JO L 382, 31.12.1988, p. 16.

▼B

sunt încă cuprinse în anexa respectivă în momentul adoptării normelor armonizate care reglemenează schimburile. ►M8 ——————— ◄

▼M8

Articolul 22

(1) Statele membre transmit Comisiei, în conformitate cu un model armonizat, informațiile esențiale privind controalele efectuate în temeiul prezentei directive.

(2) Comisia analizează în cadrul Comitetului permanent veterinar informațiile menționate la alineatul (1). Aceasta poate adopta, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 18, măsurile adecvate.

(3) Normele de aplicare a prezentului articol, în special frecvența transmiterii informațiilor, modelul ce trebuie respectat și natura informațiilor se stabilesc în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 18.

▼M6

Articolul 23

Consiliul procedează, pe baza unui raport al Comisiei însoțit de eventuale propuneri asupra cărora se va pronunța cu majoritate calificată, la revizuirea:

— dispozițiilor articolului 10 și articolului 5 alineatul (2) litera (a), înainte de 1 ianuarie 1993;

— altor dispoziții, înainte de 1 ianuarie 1996.

▼M8

Articolul 24

Până la data de 31 decembrie 1992, pentru a permite o punere în aplicare progresivă a regimului controalelor prevăzut de prezenta directivă, statele membre pot efectua în timpul transportului:

— un control al documentelor animalelor și produselor menționate de anexele A și B sau importate din țări terțe;

— controale sanitar-veterinare prin sondaj și în mod nediscriminatoriu în cazul animalelor și produselor menționate de anexa B.

———————

▼B

Articolul 26

Statele membre pun în aplicare actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma:

(i) articolului 10 din prezenta directivă și articolului 9 din Directiva 89/662/CEE, în termen de două luni de la data notificării prezentei directive;

▼M6

(ii) altor dispoziții din prezenta directivă, la 1 iulie 1992.

———————

▼B

Articolul 27

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

▼M10

ANEXA A

CAPITOLUL I

LEGISLAȚIA VETERINARĂ

Secțiunea 1

— Directiva 64/432/CEE a Consiliului din 26 iunie 1964 privind problemele de inspecție veterinară care afectează schimburile intracomunitare cu bovine și porcine (JO 121, 29.7.1964, p. 1977/64).

— Directiva 88/407/CEE a Consiliului din 14 iunie 1988 de stabilire a condițiilor de sănătate animală aplicabile în schimburile intracomunitare și la importurile de material seminal congelat de animale domestice din specia bovină (JO L 194, 22.7.1988, p. 10).

— Directiva 89/556/CEE a Consiliului din 25 septembrie 1989 privind condițiile de sănătate animală care reglementează schimburile intracomunitare și importurile din țări terțe de embrioni de animale domestice din specia bovină (JO L 302, 19.10.1989, p. 1).

— Directiva 90/426/CEE a Consiliului din 26 iunie 1990 privind condițiile de inspecție veterinară care reglementează circulația și importul de ecvidee din țări terțe (JO L 224, 18.8.1990, p. 42).

— Directiva 90/429/CEE a Consiliului din 26 iunie 1990 de stabilire a cerințelor de sănătate animală care se aplică schimburilor intracomunitare și la importurilor de material seminal de animale domestice din specia porcină (JO L 224, 18.8.1990, p. 62).

— Directiva 90/539/CEE a Consiliului din 15 octombrie 1990 privind condițiile de sănătate animală care reglementează schimburile intracomunitare și importurile din țări terțe de păsări de curte și de ouă pentru incubație (JO L 303, 31.10.1990, p. 6).

▼M11

— Regulamentul (CE) nr. 1774/2002 al Parlamentului European și al Consiliului din 3 octombrie 2002 de stabilire a regulilor sanitare privind produsele secundare animale care nu sunt destinate consumului uman (JO L 273, 10.10.2002, p. 1).

▼M10

— Directiva 91/67/CEE a Consiliului din 28 ianuarie 1991 privind condițiile de sănătate animală care reglementează introducerea pe piață a animalelor și produselor de acvacultură (JO L 46, 19.2.1991, p. 1).

— Directiva 91/68/CEE a Consiliului din 28 ianuarie 1991 privind condițiile de sănătate animală care reglementează schimburile intracomunitare de ovine și caprine (JO L 46, 19.2.1991, p. 19).

— Directiva 91/628/CEE a Consiliului din 19 noiembrie 1991 privind protecția animalelor în timpul transportului și de modificare a Directivelor 90/425/CEE și 91/496/CEE (JO L 340, 11.12.1991, p. 17).

Secțiunea 2

Directiva 92/65/CEE a Consiliului din 13 iulie 1992 de definire a condițiilor de sănătate animală care reglementează schimburile și importurile în Comunitate de animale, material seminal, ovule și embrioni care nu se supun, în ceea ce privește cerințele de sănătate animală, reglementărilor comunitare specifice prevăzute la anexa A capitolul I secțiunea 1 la Directiva 90/425/CEE, (JO L 268, 14.9.1992, p. 54).

— Pentru agenții patogeni:

Directiva 92/118/CEE a Consiliului din 17 decembrie 1992 de stabilire a condițiilor de sănătate publică și animală care reglementează comerțul și importurile în Comunitate de produse care nu intră sub incidența condițiilor menționate, stabilite de normele comunitare speciale prevăzute de anexa A capitolul I la Directiva 89/662/CEE și, în ceea ce privește agenții patogeni, la Directiva 90/425/CEE.

CAPITOLUL II

LEGISLAȚIA ZOOTEHNICĂ

— Directiva 77/504/CEE a Consiliului din 25 iulie 1977 privind animalele de reproducere de rasă pură din specia bovină (JO L 206, 12.8.1977, p. 8).

▼**M10**

— Directiva 88/661/CEE a Consiliului din 19 decembrie 1988 privind normele zootehnice care se aplică animalelor de reproducere din specia porcină (JO L 382, 31.12.1988, p. 36).

— Directiva 89/361/CEE a Consiliului din 30 mai 1989 privind animalele din speciile ovină și caprină reproducătoare de rasă pură (JO L 153, 8.6.1989, p. 30).

— Directiva 90/427/CEE a Consiliului din 26 iunie 1990 privind condițiile zootehnice și genealogice care reglementează schimburile intracomunitar cu ecvidee (JO L 224, 18.8.1990, p. 55).

— Directiva 91/174/CEE a Consiliului din 25 martie 1991 de stabilire a cerințelor zootehnice și genealogice care reglementează comercializarea animalelor de rasă pură (JO L 85, 5.4.1991, p. 37).

▼**M10**

ANEXA B

ANIMALE ȘI PRODUSE CARE NU INTRĂ SUB INCIDENȚA ARMONIZĂRII, DAR AL CĂROR COMERȚ VA FACE OBIECTUL CONTROALELOR PREVĂZUTE DE PREZENTA DIRECTIVĂ

CAPITOLUL I

Legislația veterinară – alte animale vii neenumerate de anexa A capitolul I.

CAPITOLUL II

Legislația veterinară – material seminal, ovule și embrioni neenumerate de anexa A capitolul I.

▼B

ANEXA C

LISTA BOLILOR SAU BOLILOR EPIZOOTICE CARE FAC OBIECTUL ACȚIUNILOR OBLIGATORII DE URGENȚĂ, CU RESTRICȚII TERITORIALE (STATE MEMBRE, REGIUNI SAU ZONE)

— Febra aftoasă

— Pesta porcină clasică

— Pesta porcină africană

— Boala veziculoasă a porcului

— Boala Newcastle

— Pesta bovină

— Pesta rumegătoarelor mici

— Stomatita veziculoasă

— Febra catarală

— Pesta cabalină africană

— Encefalomielita virală ecvină

— Boala Teschen

— Gripa aviară

— Variola ovină și caprină

— Dermatoza nodulară contagioasă

— Febra văii marelui rift

— Pleuropneumonia contagioasă bovină